

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว ตั้งใจฟังเทศน์ ฟังเทศน์เพื่อบำรุงหัวใจนะ คนเรานะจิตใจอ่อนแอ เวลาร่างกายมันอ่อนแอ คนเรารู้เราต้องให้วัคซีน ให้วัคซีน ให้การดูแล ให้ความชุ่มชื้นเพื่อให้ร่างกายเขาแข็งแรงสมบูรณ์ ถ้าร่างกายเขาแข็งแรงสมบูรณ์แล้วให้เขามีการศึกษา นั่นคือปัญญาของเขา ถ้ามีปัญญาของเขา เขาจะรักษาตัวของเขาได้ พ่อแม่ถ้าลูกเราขึ้นมีที่ในสังคมได้ นี่เราพอใจแล้วละ เราพอใจให้ลูกเรามีอาชีพ พอใจให้ลูกเรามีความสุข พอใจให้ลูกเราทำได้ อยู่ในสังคมได้ นี่พ่อแม่ก็หวังแค่นี้ ความรักของพ่อแม่เป็นความรักที่สะอาดบริสุทธิ์ ความรักของพ่อแม่

แต่เวลาในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า "ที่ไหนมีรัก ที่นั่นมีทุกข์" แล้วพราหมณ์เขาฟังว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดอย่างนั้นแล้วไม่เชื่อ ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดอย่างนั้นจริงๆ หรือ? ที่ไหนมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดสิ่งใดไปเขาจะรำลือไปทั่ว แล้วคนที่เขาฟังแล้ว เขามีเหตุผลโต้แย้งเขาไม่เชื่อ เขาก็ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดจริงหรือที่ที่ไหนมีรัก ที่นั่นมีทุกข์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกว่าจริง เราพูดจริงๆ แล้วก็ให้เหตุผลว่าจริงไหมล่ะ ถ้าเธอมีความรัก มีความห่วงหาพัน มีความทุกข์ไหม? มันมีไปหมด แต่ความรักของพ่อแม่เป็นความรักที่สะอาดบริสุทธิ์ ความรักผลของวิญญูะ วิญญูะเพราะอะไร? เพราะการเวียนว่ายตายเกิดเห็นใหม่ เพราะการเวียนว่ายตายเกิดเราทำบุญกุศลกันมาเราถึงได้มาเกิดเป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่กัน เราเกิดในชาติตระกูลเดียวกันมันต้องมีเวรมิตรกรรมต่อเนื่องกันมา ถ้าต่อเนื่องกันมาเราทำแต่สิ่งที่ดีๆ มันก็เป็นนามธรรม เป็นบุญกุศล

คำว่า บุญกุศล เห็นไหม ถ้ำร่างกายอ่อนแอ ทำสิ่งใดมันก็ล้มลุกคลุกคลานไปทั้งนั้นแหละ ถ้ำร่างกายอ่อนแอ ร่างกายอ่อนแอเราก็ต้องฟื้นฟู เราต้องให้กลูโคส เราต้องให้น้ำเกลือเพื่อฟื้นฟูร่างกายให้แข็งแรงขึ้นมา ร่างกายถ้ำมันอ่อนแอขนาดไหน เราฟื้นฟูได้ในทางการแพทย์

พระเราเวลาอดอาหาร เวลาผ่อนอาหาร ผ่อนอาหารเพื่ออะไรล่ะ? ผ่อนอาหารเพื่อเวลานั่งสมาธิภาวนาไม่ให้ธาตุขันธ์มันทับจิต คำว่าธาตุขันธ์ทับจิต เห็นไหม พลังงานมันเหลือใช้ พอนั่งสิ่งใด พลังงานเหลือใช้นะ เราทำสิ่งใดก็เหนื่อย ก้าวเดินนี้ก็เหนื่อย แต่พอนั่งสมาธิภาวนามันเหลือใช้ตรงไหน มันเหลือใช้ที่พลังงานมันมากมันครอบงำ พอครอบงำมันนั่งสัปหงกโง่งว้างทั้งนั้นแหละ เวลาผ่อนอาหารๆ ไป ผ่อนอาหารหิวไหม? มันจะดึงพลังงานในร่างกายออกมาใช้ดึงพลังงานออกมาใช้จนพอมโซเลย

เวลาหลวงตาท่านบอกว่า ท่านไปวิเวกมา เวลากลับไปหาหลวงปู่มัน เฮ้อะ ทำไมมันเหลือ แต่หนังหุ้มกระดูกล่ะ? เพราะอดอาหารตลอดไป พออดอาหารมันดึงพลังงานที่สะสมในร่างกายนั้นออกมาใช้ๆ พอออกมาใช้ธาตุขันธ์มันก็เบา พอธาตุขันธ์มันเบา มันก็ไม่ทับจิต แล้วเวลาคนนั่งภาวนารู้สึกว่าร่างกายมันหิวกระหายไหม? หิว แต่ว่ามันไม่มีการหนักหน่วง มันไม่มีการต่างๆ นี่อดอาหาร อดนอนผ่อนอาหารเพื่อภาวนาดิ นี้พูดถึงว่าถ้ำร่างกายมันอ่อนแอ ร่างกายมันแข็งแรงเกินไป เราจะต้องควบคุมต้องระวังเลย แต่ถ้าจิตใจอ่อนแอล่ะ? ร่างกายอ่อนแอเขาให้วัดซีน เขาให้น้ำเกลือ เขาฟื้นฟูได้ แต่เวลาจิตใจอ่อนแอนะ เรามาทำบุญกุศลกัน เรามาให้วัดซีน เรามาฟื้นฟูหัวใจของเรา

ฟื้นฟูหัวใจของเรา เห็นไหม เวลาเพื่อนๆ เด็กๆ มันมีเพื่อนๆ ไป เพื่อนๆ มันก็ชักนำของมันไป ไปอยู่ในวงสังคมของมัน มันจะมีความสุขของมันมาก พูดเป็นภาษาเดียวกัน เวลาพ่อแม่พูด เวลาผู้ใหญ่พูดมันก็ฟังไม่เข้าใจแล้ว แล้วเด็กมันจะเบื่อกำนี้อย่างนี้เลยเวลาน้ำร้อนมาก่อน เราอาบน้ำร้อนมาก่อนนะ ให้เชื่อฟังๆ เขาไม่เชื่อฟังหรอก นี่มันเป็นไปโดยวัย ถ้าเป็นไปโดยวัย เห็นไหม สิ่งที่เป็นไปโดยวัย นี่เวลาเขาอยู่ในสังคมของเขา เขาเป็นอย่างหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน เวลามาวัดมาวา มาวัดมาวาเพื่อเสียดสละเพื่อทำบุญกุศลของเรา คำว่าเสียดสละนี่ฝึกฝนใจ ถ้าฝึกฝนมันมีค่านะ เวลาหลวงตาท่านไปไหนท่านจะบอกเลย ไปเอาน้ำใจของคนๆ ท่านไม่หวังสิ่งใด ท่านเอาน้ำใจของคน เวลามันอี๊ดอัดขัดข้องในหัวใจเราไม่มีทางออกนะ เวลาอี๊ดอัดขัดข้องในใจมันทุกข์มาก มันบีบคั้นอยู่ในใจ แล้วมันจะออกอย่างไร แล้วเวลาสละ

ทานมันจะออกได้อย่างไร ก็มันวัตถุมันไม่ใช่เรื่องของหัวใจ การเสียดทานนี้เปิดหัวใจ เปิดหัวใจมันออก มันอัดอั้นตันใจเปิดออก เปิดให้มันรับ นี่หลวงตาบอกว่า เวลาเราเปิดประตูมาก เราเปิดหน้าต่างมาก อากาศมันจะถ่ายเท คำว่าถ่ายเท แต่ถ้าเราปิดหมดเลย เราปิดบ้านของเรามันก็จะอับจะขึ้น มันจะทึบของมัน

นี่ก็เหมือนกัน การเสียดทาน เราเห็นแก้วตดๆ ึง ว่าสิ่งนี้พระก็พูดทั้งนั้นแหละ อะไรก็ให้ทาน อะไรก็ทานเพราะพระเป็นผู้ได้ พระที่เป็นคุณธรรมนะ เวลาเขาได้สิ่งใดเขาทิ้งไว้ที่นั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนะท่านมีบริวาร ๘ เข้าป่าอย่างเดียว ขนาดสมณศักดิ์ท่านยังทิ้งเอาไว้ที่วัดเจดีย์หลวงเลย “เออ สมณะฯ เอ็งอยู่นี่นะ ข้าจะไปป่าแล้ว ข้าไม่เกี่ยว” แม้แต่สมณศักดิ์ท่านยังทิ้งไว้ที่โบสถ์วัดเจดีย์หลวง ท่านเข้าป่าไปท่านไม่สนใจเลย

นี่ถ้าคนที่หัวใจมันเข้มแข็งมันเข้มแข็งอย่างนั้น ถ้าหัวใจจะเข้มแข็งมันเข้มแข็งที่ไหนล่ะ? ที่เรามาฝึกฝนกันอยู่ที่นี่ เรามาประพฤติปฏิบัติกันอยู่ที่นี่ เรามาเสียดทานกันอยู่ที่นี่เราก็จะมาฝึกหัวใจเราให้เข้มแข็ง ถ้าหัวใจเข้มแข็งมันเปิดโล่งหมด คุณิบ้านของเราเปิดประตู เปิดหน้าต่าง เปิดหมดเลย อากาศมันถ่ายเททุกอย่างเลย ในบ้านมันจะขึ้นไหม? มันจะมีความอับในบ้านเราไหม? นี่เราฝึกหัดอย่างนั้น ถ้าฝึกหัดอย่างนั้นนะ แล้วถ้ามันเปิดหมดเลย โล่งหมดเลย แล้วขโมยมาลักของมันไม่ลักหมดเลยหรือ?

นี่ก็เหมือนกัน ว่าทำบุญกุศล ทำไปๆ ทำไปนี่ขโมยมันลักหมดเลย เวลาทำไปก็ต้องมีสติ คุณิเวลาเราฝึกหัดใจของเราให้เข้มแข็งขึ้นมา เราเสียดทานขึ้นมาแล้วเราก็ต้องมีสติ เราจะฝึกหัดภาวนา ถ้าฝึกหัดภาวนาเราจะมีพุทธโธ เราจะมีปัญญาอบรมสมาธิ เราจะทำจิตใจเราให้เข้มแข็งขึ้นมา นี่มันพัฒนาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป จิตใจมันจะเข้มแข็งขึ้นมา ถ้ามันเข้มแข็งขึ้นมา เห็นไหม ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน คุณิร่างกายมันจะอ่อนแอขนาดไหน ถ้าจิตใจมันเข้มแข็ง มันพาร่างกายนี้ไปได้ งานใดก็แล้วแต่ที่มันเห็นแล้วมันเป็นอุปสรรคมหาศาลเราจะทำไม่ได้ๆ มันท้อแท้ ถ้าจิตใจมันเข้มแข็งมันผ่านไปหมดเลยถ้าจิตใจมันเข้มแข็ง

พอจิตใจเข้มแข็ง จิตใจเข้มแข็งเราทำศีล สมาธิ มีสมาธิก็เกิดปัญญา แล้วฝึกหัดใช้ปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่มันจะถอดมันจะถอนนะ มันจะถอดมันจะถอน มันจะทำทันความคิดตัวเองไง ถ้ามันทำทันความคิดตัวเองแล้ว คุณิเวลาสังคมเขามีกระแสสังคมที่รุนแรงกันไป เรามองแล้วมันธรรมสังเวช มันสลด มันสังเวช แต่เราไม่เป็นเหยื่อไปกับเขา แต่ถ้าจิตใจเราอ่อนแอนะ เราเห็น

สิ่งใดแล้วเราก็เจ็บช้ำน้ำใจไปกับเขาซะใหม่ เห็นคนเขากระทบกระเทือนกันเราก็เจ็บปวดซะใหม่ เราก็เลือกข้าง เราต้องไปข้างใดข้างหนึ่ง เพราะอะไร? เพราะเราเห็น ใครมีข้อมูลอย่างใดมันก็คิดของมันประสาอย่างนั้น มันไม่มีปัญญา

เข้มแข็งแล้วต้องมีปัญญาด้วย ปัญญาแยกแยะคัดเลือกว่าอะไรจริง อะไรปลอม เห็นใหม่ ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะย่อมชนะอธรรม ก็พูดกันอยู่อย่างนี้ธรรมะย่อมชนะอธรรม แล้วธรรมะเป็นอย่างไรล่ะ? ธรรมะ เห็นใหม่ สัจธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาสวักขยญาณมีญาณหยั่งรู้ชำระล้างอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นไก่อตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา มีรัตนะ ๒ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม

นี้ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะเป็นอย่างไรล่ะ? ธรรมะชนะอธรรม เพราะธรรมะอันนั้นมันชนะกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง มันชำระล้าง มันสำรอก มันคายพญามารที่มันครอบงำในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง นี่มันถึงมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระพุทธกับพระธรรม พอมีพระพุทธกับพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเทศน์ธรรมจักๆ ขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมนั่นคือเกิดพระสงฆ์ รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเรานี้สาวก สาวกนะ เรามีพุทธะ เรามีความรู้สึกลงในหัวใจ เรายังรักษาของเรา รักษาพุทธะของเรา

นี่ถ้าเราทำสมาธิแล้วถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะมันจะชนะกิเลสของเราไง ถ้าธรรมะมันชนะกิเลส นี่เรามีสติปัญญา ถ้าเรารักษาใจได้ ใจมันสงบระงับเข้ามา โอ้อโฮ มีความสุขมากนะ มีความสุขมาก โอ้ที่ความสุขทั่วๆ ไปในโลกนี้ที่เขาพูดกันที่ว่าว่างๆ ว่างๆ อันนั้นเป็นอารมณ์ว่าง อารมณ์ว่าง เราทำอารมณ์ให้ว่าง อารมณ์ เห็นใหม่ อารมณ์มันว่าง อารมณ์มันตั้งเครียด อารมณ์มันทุกข์มันยาก ก็อารมณ์ แต่ถ้ามันเป็นสมาธิขึ้นมามันเป็นเอกเทศ เป็นเอกเทศนะ มันไม่รู้รู้อารมณ์

การรับรู้อารมณ์คือสองใจ เห็นใหม่ มันไม่รู้รู้อารมณ์ พุทโธ พุทโธ พุทโธเป็นอารมณ์ใหม่? ปัญญาอบรมสมาธิเป็นอารมณ์ใหม่? เป็นทั้งนั้นแหละ เป็นจนกว่ามันจะละมันจะคาย มันคายออกไปแล้วมันทิ้งหมด มันเป็นเอกเทศของมัน พอเอกเทศนี้มันพูดไม่ได้เลยว่ามันเป็นอย่างไร แต่มันเป็น นี่ถ้าเป็นสมาธิสมาธิใจ ถ้าเป็นสมาธิมันเป็นอย่างนั้น โอ้ที่ว่าว่างๆ ว่างๆ

อารมณ์ทั้งนั้นแหละ ว่างๆ ก็ในตุ่มในไหเง ในห้องในหับมันก็มีอากาศมันก็ว้าง ในห้องเรานี่เรา
ขนของออกมามันก็ว้าง แล้วมันได้อะไรขึ้นมา

ดูเวลาเขาไปอวกาศ อวกาศมันว่างหมด นี่แล้วมันได้อะไรขึ้นมา มันไม่เห็นได้อะไร
ขึ้นมาเลย แต่ถ้าสัมผัสสมาธิ นี่ถ้าเป็นความสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตมันสงบประจักษ์
นะ ถ้าจิตสงบประจักษ์ด้วยอะไร? เวลาเราอ่านพระไตรปิฎก เราค้นคว้าสิ่งต่างๆ ขึ้นมา สิ่งนั้นมัน
เป็นทฤษฎี ถ้ามันเป็นความจริงเป็นความในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะในใจ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระพุทธกับพระธรรม แล้วถึงวางธรรมและวินัยนี้ไว้ให้
เราศึกษา ศึกษาเป็นทฤษฎีทั้งนั้นแหละ แล้วเราไปคิดนี่ส่งออกไปส่งออกไปยึดของมัน นี่เราไปเสี
บ้านคนนั้นก็ร้าย บ้านคนนี้ก็ร้าย โห้โฮ บ้านคนนั้นก็สวยงาม บ้านคนนั้นก็ อู้ฮู ยอดเยี่ยมเลย แล้ว
บ้านเราไม่มี อาศัยนอนชายคาบ้านเขา

นี่ก็เหมือนกัน ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันธรรมขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าหรือธรรมของเราละ ถ้ามันมีสติ มีคำบริกรรม พุทโธ พุทโธ พุทโธ พอมัน
สงบขึ้นมาของเรา นี่ของเรา เราไปตื่นเต้นกับสมบัติคนอื่นเง เวลาเป็นของเราขึ้นมา มัน
มหัศจรรย์ ถ้าสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีมันเป็นอย่างนี้ มันเป็นความจริงขึ้นมา แต่ในปัจจุบันนี้
ว่างๆ ว่างๆ คือพยายามจะทำให้เหมือน จะทำให้เหมือนจะทำให้เป็นว่ามันมี ว่ามันมี แล้วมี
อย่างไร? มันก็เหมือนคนมันตื่น ตื่นสติปัญญาอารมณ์ต่างๆ มันก็เท่านั้นแหละ แต่ถ้าเป็นความจริง
ขึ้นมาอันนี้มันมีศักยภาพ มันมีศักยภาพเพราะอะไร? มันมีศักยภาพเพราะจิตมันเป็น พอจิตมัน
เป็น จิตมันมีสมบัติประจำตนมัน

ถ้าจิตมีสมบัติประจำตนมันห้วนไปโหวไปกับอะไร เห็นไหม ถ้าจิตจะเข้มแข็ง ถ้าเข้มแข็ง
แล้วเกิดปัญญาขึ้นมา ถ้ามันออกใช้ปัญญาของมัน มันแตกต่าง คนฟังรู้ นี่คนที่ไปถนนหนทางที่
เขาถึงเป้าหมายของเขา เขาารู้ว่าเขาผ่านถนนหนทางมาอย่างไร โห้คนที่สำมะเลเทเมา มันลง
ข้างทาง มันไปตามคันทา มันลงไปตามห้วยหนองคลองบึง มันบอกว่ามันไปถึงที่หมาย ที่หมาย
อะไรของมัน ที่หมายที่ไหน นั่นมันเข้าป่าเข้าเขาไปนั่นนะ

เวลาพูดก็พูดกันนะ เห็นไหม แล้วก็พูดอ้างทั้งนั้นแหละ อ้าว กินข้าวเราก็อึ้งเอง อึ้งก็ต้อง
รู้เอง แล้วถ้าอวิชชามันพารู้ล่ะ? ถ้ากิเลสมันพารู้ล่ะ? ถ้ากิเลสมันพารู้มันก็ไปอย่างนั้นแหละ ถ้า
กิเลสมันพารู้ก็พาออกไปเง แล้วมันก็อ้างอิงธรรมะเง นี่กิเลสมันบังเงาๆ ก็เป็นอย่างนั้นเง นี่

จิตใจที่มันจะเข้มแข็งขึ้นมา มันควรจะเป็นประโยชน์ขึ้นมา จิตใจที่มันพัฒนาขึ้นมาแล้วมัน ออกเป็นทิวี่มานะไปอีกเรื่องหนึ่งเลย นี่กามสุขัลลิกานุโยค อตฺตกิลมณานุโยค มันไป ๒ ข้าง ๒ ส่วน นี่ความสมคุดๆ แล้วความสมคุด ความพอดี พอดีอย่างไรล่ะ? มัชฌิมาปฏิปทาความพอดี ของมัน ถ้าพอดีของมันนี่งานชอบ เพียรชอบ

นี่ทำงานของเรา เราอุตสาห์มาทำบุญกุศลนี้ก็เป็นงานอันหนึ่ง ถ้างานอันหนึ่ง เราเห็น คุณค่าของการรักษาหัวใจของเรา ถ้าเราไม่เห็นคุณค่าการรักษาหัวใจ เราจะมาวัดมาว่าทำไม นี่ ทำไมเราไม่อยู่ตามสะดวกสบายของเรา ถ้าอยู่ตามสะดวกสบายของเรามันก็ทับถมอยู่นั่น มันก็ อึดอัดขัดข้องอยู่นั่นละ ถ้าไปวัดไปว่า ไปผู้ทรงศีล ไปที่เป็นสัปปายะ ให้หัวใจมันได้พัฒนาของ มัน ร่างกายแข็งแรง จิตใจแข็งแรง พอจิตใจแข็งแรงขึ้นมาแล้วเราฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ถ้า ปัญญาเกิดขึ้นนี่มันเป็นประโยชน์กับเราแล้ว

ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ผู้ที่มีคุณธรรมใน หัวใจนะ คุณีหลวงปู่มั่น เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกว่าไม่ใช่เทียบเคียงนะ แม่นั่งอยู่หน้าองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่ถาม คำว่าไม่ถามมันจริงแท้ขนาดไหน แม่นั่งอยู่หน้าองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่ถาม ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาะ แต่ของเรามันไม่เป็นความ จริง ไม่เป็นความจริง แต่เราอาศัยประเพณีวัฒนธรรม มันเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธเรา เราก็ อาศัยสิ่งนี้เป็นที่พึ่งอาศัย นี่เราพยายามจะสร้างอำนาจาสนาบารมีของเรา แล้วเราพยายาม ประพฤติปฏิบัติของเราให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม ถ้าคนร่างกายอ่อนแอมันก็เจ็บไข้ได้ป่วย มันเจอสิ่งใด มันก็เจ็บไข้ได้ป่วยได้ง่าย เพราะร่างกายอ่อนแอไม่มีภูมิต้านทาน จิตใจของคนถ้ามันไม่มีภูมิ ต้านทานสิ่งใดก็เชื่อ สิ่งใดก็เชื่อ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายืนยันไว้เลย กาลามสูตรไม่ให้ เชื่อแม้แต่อาจารย์ของเรา ไม่ให้เชื่อทั้งนั้นแหละท่านให้พิสูจน์ ถ้าต้องให้พิสูจน์ท่านไม่ให้เชื่อ ถ้าจิตใจมันแข็งแรง มันแข็งแรงอย่างนั้นแหละ แล้วเวลาปฏิบัติไป นี่เวลามันไปเจอไปพบสิ่งใด จิตมันเป็นขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ สมาธิเล็กๆ น้อยๆ มันก็บอกมันเป็นของมัน ให้มันพิสูจน์ของมันไป เดียวมันจะลึกเข้าไป มันจะพัฒนาของมันขึ้นไป

นี่พัฒนาขึ้นไปมันจะรู้เองใจ รู้เอง เห็นเองใจ ต้องให้เป็นสัมมาทิฐิเป็นความเห็นถูกต้อง ดิงาม ถ้าไม่มีความถูกต้องดิงาม เวลามันรู้มันเห็นไปมันก็ยึดของมัน มันก็เป็นของมัน กาลาม

สูตรๆ ให้เชื่อความเป็นจริง ให้เชื่อการประพฤติปฏิบัติ ให้เชื่อแนวทางปฏิบัติของเรา นี่เราพัฒนาใจของเราอย่างนี้ เริ่มต้นจากการทำทาน เรามาทำทานทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลฟังธรรมๆ ฟังธรรมเตือนสติ เตือนสติเกิดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด มันทำให้ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดมันไม่ให้เกิดสมันครอบงำจนเกินไปนัก

เวลาเราเกิดมา เกิดมาต้องมีอาชีพ เกิดมาต้องมีหน้าที่การงาน คนเราจะดีจะชั่วก็อยู่ที่ผลของงาน นั่นงานการดำรงชีวิต แต่ถ้าเราจะเอาใจของเรา เราจะมีคุณธรรมของเราด้วย ถ้าเรามีคุณธรรมของเราด้วย เรามีสติมีปัญญา อย่าเชื่อสิ่งใดง่ายๆ แล้วทำของเราพัฒนาของเราไปพัฒนาขึ้นมาแล้ว นี่ทำขนาดนี้ก็ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้ แล้วอะไรมันจะได้ล่ะ? มันจะเอาอะไรได้ง่ายๆ ล่ะ? ของมันมีคุณค่ามันก็ต้องหา ต้องมีการกระทำ แล้วคนปฏิบัติใหม่ๆ เป็นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ

มันเหมือนกับไม้คิบบๆ มันจุดไฟติดได้ยาก จิตใจคิบบๆ ทุกคนก็อยากได้ คนไฟแรงทำนี้ทำเต็มที่แล้ว แต่มันก็ไม่สมบูรณ์ ไม่พอดี เมื่อไหร่พอดีขึ้นมา โอ้โฮ มันไปได้เลยนะ ถ้าคนภาวนาเป็นมาแล้วมันจะก้าวเดินเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป มันจะพัฒนาของมันเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป นี่เรากลับมาดูเรา คนที่อดนอนผ่อนอาหารเขาก็ต้องวัดว่าร่างกายของเรามันจะรับได้แค่ไหน ถึงเวลาเขาก็มาฉันทเพื่อรักษา แล้วดำเนินต่อไป เห็นไหม การปฏิบัติสมาธิสมาธิ สวมอดต้นสวมอดปลาย นี่เข้าพรรษามา ๗ วันแล้ว วันนี้วันพระเล็ก ต่อไปเทศน์อีก ๕ วันพระออกพรรษาอีกแล้ว วันนี้วันคืนล่วงไป บัดนี้เราทำอะไรอยู่ เตือนสติของเรา ดูแลหัวใจของเรา พัฒนาใจของเราเพื่อความสุขแท้จริงในใจของเรา เอวัง